

A Prelátus 2012. márciusi levele

Mons. Javier Echevarría e havi levelében a hagyományos lelki irgalmassági cselekedetek egyikét, a testvéri feddést állítja a középpontba, amelyet Szent Josemariától tanultunk meg értékelni, és amelyet a Szentatya ismét kiemel.

2012.03.05.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Elkezdődött a Nagyböjt, a liturgikus év azon időszaka, amelyben arra a negyven napra emlékezünk, amelyet nyilvános működésének megkezdése előtt Jézus Krisztus imádsággal és böjttel töltött a pusztában. Amint a Mester a megtérésre való sürgető felhívással kezdte a tanítását – *beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban*^[1] –, úgy az Egyház is arra buzdít, hogy használjuk ki a nagy kegyelmeket, amelyeket ezen *embert próbáló* liturgikus időszak tartogat számunkra, hogy egy határozott lépéssel közelebb kerüljünk Istenhez.

A felhívás a megtérésre – amelyre mindennap szükségünk van – a most elkezdődött hetek során még sürgetőbben hangzik fel. Az örök élet felé vezető úton szinte észrevétlenül eltérhetünk a követendő iránytól. Ezért az Egyház, e jó és bölcs Anya,

többek között a szentmise
imádságain és olvasmányain
keresztül emlékeztet rá, hogy ki kell
egyenesítenünk az utunkat, és arra
tanít minden egyes hívőt, hogy nap
mint nap térjen meg valamely
konkrét dolog terén. Ha mi, Isten
gyermekei, a róluk való személyes
elmélkedés révén mindent
megteszünk azért, hogy e szövegek a
lehető legnagyobb lelki hasznunkra
váljanak, **a Feltámadás
vasárnapjáig vezető negyven nap
során új bátorságot meríthetünk
ahhoz, hogy türelmesen és hittel
fogadjunk el minden nehéz
helyzetet, szomorúságot és
megpróbáltatást annak tudatában,
hogy az Úr a sötétségből új napot
varázsol majd.**[2]

A nagyböjti liturgia különleges
kegyelmet kínál, amely változásra
készíti a szívünket, amiből
szükségszerűen jócselekedetek
fakadnak. Olvassuk újra az Atyánk

egy gondolatát: ***a megtérés egyetlen pillanat műve, a szentté válás egy egész életé. A szeretet isteni magja, amelyet az Úr elvetett bennünk, növekedni akar, tettekben megmutatkozni és gyümölcsöt hozni, amely minden pillanatban az Úr tetszésére van. Ezért készen kell állnunk arra, hogy újrakezdjük a küzdelmet és az élet kínálta minden új helyzetben megtaláljuk az első megtérés fényét és erejét. Ezért kell alapos lelkiismeret-vizsgálattal készülnünk, az Úr segítségét kérve, hogy jobban megismerjük Őt és saját magunkat. Csak ezen az úton térhetünk meg újból.***^[3] Hogy teltek

a Nagyböjt első napjai

Hamvazószerda óta? Milyen elhatározásokat hoztunk?

Mindennap a Krisztushoz egyre közelebb vivő bűnbánat örömeivel élünk?

A Szentatya a Zsidókhoz írt levél egy bekezdését választotta idei nagyböjti üzenete mottójául, és arra buzdít, hogy elmélkedjünk róla: *Figyeljünk egymásra, hogy szeretetre és jótettekre buzdítsuk egymást.*^[4] Ezt követően kifejti, hogy e szavak szélesebb környezetbe illeszkednek, amely nem más, mint az, hogy az isteni erények gyakorlása révén kell befogadnunk Krisztust az életünkbe. **„Igaz szívvel, hitből fakadó bizalommal” (22. vers) közeledünk az Úrhoz, kitartunk „rendíthetetlenül reménységünk megvallásában” (23. vers), és a testvérekkel együtt folytonosan a „szeregetre és jótettekre” törekszünk (24. vers).** Azt is kijelenti, hogy ennek az evangéliumi életformának a megtartásához fontos a részvételünk közösségi liturgikus és ima-összejöveteleken, amelyek az eszkatologikus célra, az Istennel

való teljes közösségre irányítják figyelmünket (25. vers).[5]

Mint a korábbi években, XVI.
Benedek újfent az irgalmassági
cselekedeteket állítja a középpontba,
amelyek az imádsággal és a böjttel
együtt a Nagyböjt jellemző bűnbánati
cselekedetei. Korábban több
alkalommal arra biztattalak
benneteket, hogy fordítsatok nagy
gondot a személyes imádságra, és így
újítsátok meg magatokban a
bűnbánati lelkületet azáltal, hogy
nagyobb figyelmet fordítotok az
önmegtagadásokra, amelyek a
keresztény élet ízét adják, és a többi
ember segítségére siettek anyagi és
lelki szükségükben. Most azon túl,
hogy arra buzdítalak benneteket,
hogy éljétek meg a keresztény
szellemiség e megnyilvánulásait, a
hagyományos lelki irgalmassági
cselekedetek egyikére szeretnék
összpontosítani, amelyet Szent
Josemariától tanultunk meg

értékelni, és amelyet a Szentatya ismét kiemel: a testvéri feddésre gondolok, amelyet maga Jézus Krisztus ajánlott a tanítványoknak: *ha testvéred megbántott, menj, és figyelmeztess négy szemközt. Ha hallgat rád, megnyered testvéredet.*[6]

A szeretet e megnyilvánulása nem marad elszigetelt tanítás. Már az Ószövetségben is több alkalommal megjelenik, például az alábbi tanács formájában: *csak a bölcsét fedd meg, az majd szeret érte! Adj tanácsot a bölcsnek, és még bölcsőbb lesz, tanítsd az igazat, s gyarapítja a tudását.*[7] Majd másutt: *intő szóra hallgatni életre vivő út, aki megveti az intést, az eltévelyedik.*[8] Az Újszövetségben a Mester tanítását követve még konkrétabb formában jelenik meg a sürgősség, amely e kifinomult testvéri viszonyt jellemzi, amely megtartja a többieket az Istenhez vezető egyenes úton. Szent Pál arra figyelmeztet, hogy *a szelídség*

szellemében[9] kell gyakorolni, a másik emberben nem ellenséget, hanem testvért látva.[10] A Szentírás azt is megjegyzi, hogy *most minden fenyítés inkább szomorúságot okoz, mintsem örömet szerez, később azonban a megigazulás békés gyümölcset termi annak, aki elviseli.* [11] Jakab apostol pedig így fejezi be a levelét: *testvéreim, ha valaki közületek letér az igazság útjáról, és akad, aki visszatéríti, az tudja meg, hogy aki a bűnöst letéríti a tévelygés útjáról, megmenti a lelkét a haláltól és a bűnök sokaságára fátyolt borít.*[12] Nem felejtkezhetünk el arról sem, hogy valahányszor Szent Josemaría megérkezett egy központba, a betegek felőli érdeklődés után az első kérdése ez volt: ***Boldogok vagytok? Gyakoroljátok a testvéri feddést?***

Sajnos hiába ismételte el az Úr oly sokszor – például az apostolokon, sok szenten, az Atyánkon keresztül –, sok keresztény nem ismeri e lelki

irgalmassági cselekedetet. A Pápa fájlalja ezt, és így ír: **itt szeretnék emlékeztetni a keresztény élet egy olyan aspektusára, amely úgy tűnik, feledésbe merült: *a testvéri figyelmeztetés (correctio fraterna) az örök üdvösség távlatában.***

Napjainkban az emberek általában eléggé fogékonyak azokra a gondolatokra, amelyek a másik ember testi és anyagi jólétével való törődésről és a karitatív szeretetről szólnak, de szinte egyáltalán nem esik szó a testvérek iránti lelki felelősségről. Nem így az első századok egyházában és a hitben valóban érett közösségekben, ahol nemcsak a testvér testi egészségét viselik szívükön, hanem a lelki egészségét is az örök élet távlatában.[13]

Istennek hála, az Egyház e kis részében, az Opus Dei Prelatúrában – nem mintha másoknál jobbnak képzelnék magunkat – szeretjük és

éljük ezt az oly evangéliumi gyakorlatot. Az Istentől kapott különleges fénnnyel, amelynek köszönhetően mélyebben megértette a Szentírás bizonyos tanításait, az Alapítónk maga is gyakorolta a testvéri feddést, és a kezdetektől fogva megtanított rá másokat is. Kijelentette, hogy a testvéri feddés ***evangéliumi gyökerű***;[14] és hozzátette, hogy ***mindig a természetfeletti szeretet és bizalom próbája***, amelynek köszönhetően ***megízlelhetjük az első keresztyének életének ízét***.[15]

Szent Josemaría oly nagyra értékelte ezt az evangéliumi eredetű szokást, hogy nem nyugodott, amíg a Szentszék – a Mű végleges jóváhagyásának keretében 1950-ben – el nem fogadta, hogy az Alapító és az Opus Dei kormányzásában őt követő utódai is élvezhessék a hasznát, amely ebből az életszentségre segítő eszközből

származik, amelyet a Szentlélek használ fel arra, hogy a lelkeket jobbá tegye. Nagyon egyszerű módon mesélte el mindezt a gyermekeinek:

amikor benyújtottam a

Szentszéknek az

Alapszabályunkat (...), amikor az Atyához intézett testvéri feddésről esett szó, mindig egy nehézség elé állítottak: hogy intézhetnek

feddést a vezetőhöz? Nem lehet neki semmit sem mondani! Én nem egyeztem ebbe bele, és

elmagyaráztam nekik: hogy hagyhatják, hogy én, aki csak egy szegény ember vagyok, valamint azok, akik utánam jönnek és jobbak lesznek ugyan nálam, de mégiscsak szegény emberek, ne élvezhessük ezen életszentségre segítő eszköz előnyeit? Ezt a mélységesen keresztény szokást gyakorolva azok, akik testvéri feddést adnak – noha nehezükre esik és le kell győzniük saját magukat –, és azok, akik testvéri

feddést kapnak – noha fáj nekik és alázatosnak kell lenniük –, csodálatos, az Evangéliumban gyökerező eszközzel rendelkeznek az életszentségre vezető úton. Ez az érvelés meggyőzte őket.[16]

Az Alapítónk nagyon világosan meghatározta, hogyan kell adni és fogadni a testvéri feddést. Az ***okosság és a szeretet szabályairól*** beszélt, amelyeket mindig alkalmazni kell, hogy ez az eszköz valóban elősegítse a saját életszentségünket és a többiekét. A legfontosabb, hogy mindig a természetfeletti és az emberi szeretetet, a saját életszentségünk és a többiek életszentsége iránti érdeklődést kell világosan kifejeznie. Szent Josemaría nagyon világosan beszélt erről: ***a testvéri feddés (...) legyen telve gyengédséggel – segítő szeretettel! – mind formáját, mind tartalmát illetően, hiszen ebben a pillanatban Isten eszköze vagy.***[17]

Ugyanis – amint a Pápa kifejti nagyböjti üzenetében – **a keresztény számonkérést (...) sosem az elítélés vagy a vádaskodás lelkülete mozgatja; mindig szeretetből és irgalomból történik.**[18]

Ezt a világos alapelvet követve a Műben, mielőtt valakinek testvéri feddést adunk, megkérdezzük, hogy alkalmas-e. Azon túl, hogy megbizonyosodnak róla, hogy tiszta szándékból fakadóan akarunk-e e testvérünkkel beszélni, javaslatot tehetnek arra is, hogy hogyan végezzük azt el, figyelembe véve minden egyes eset konkrét körülményeit, hogy a feddés valóban segítségére legyen annak, aki kapja. Ez biztosítja, hogy ebben a többieknek nyújtott segítségre szolgáló eszközben mindig az okosság, a finomság és a tisztelet nyilvánuljon meg. Nagyon szépnek találom azt az egyenességet, amellyel az Atyánk minden helyzetben

cselekedett. Ha valaki egy másik személy vagy valamely magatartás miatt zúgolódott, mindig megkérdezte: beszélt már az érintett személlyel? Beszéljen vele – tette hozzá –, mert így változásra ösztönözheti, ha szükséges.

Emlékeztessünk rá minden keresztényt, hogy arra vagyunk hivatottak, hogy a gyakorlatban megvalósítsuk, amit az Úr ajánlott, anélkül, hogy elfelejtenénk – amint a Szentatya rámutat az üzenetében –, hogy olyan dologról van szó, amely manapság csak meglehetősen szűk körben ismert. Sajnos gyakori, hogy az emberek rosszul beszélnek másokról a hátuk mögött, ugyanakkor nem mernek természetfeletti érzékkel nyíltan beszélni velük azokról a hiányosságokról vagy hibákról, amelyeken változtatniuk kellene. És így a zúgolódás rossz szokása kárt

tesz a családi életben és a társadalomban.

Igyekezzünk mindannyian újra felfedezni a lojalitás – a társadalmi, szakmai és egyéb kapcsolatokban alapvető emberi erény – fontosságát. E tekintetben a testvéri feddés gyakorlása – az okosság és a szeretet által megkívánt szabályok betartásával – különösen szükséges. Szent Josemaría természetfeletti realizmussal állította, hogy mindannyian ***tele vagyunk hibákkal, amelyeket mindannyian látunk, amelyek ellen igyekszünk küzdeni, de sok olyan hibánk is van, amelyeket nem látunk (...), és ezek közül néhányra rámutatnak a testéri feddés során (...). És azért teszik ezt, mert szeretnek minket, hiszen szerető, keresztény családként élünk együtt.***

Együtt élni mindenkivel; és együtt élni azt jelenti: szeretni, megérteni

egymást, kölcsönösen megbocsátani. De vannak dolgok, amelyek felett még megbocsátva sem szabad elsiklanunk; ezekre kell rámutatnunk a testvéri feddésben.[19]

Ez az evangéliumi gyökerű tanács különös fontosságra tesz szert, amikor az Istenhez való hűség forog kockán. Ezért – írja a Pápa – **fontos, hogy újra felfedezzük a keresztény felebaráti szeretetnek ezt a dimenzióját. Nem szabad hallgatni a rossz láttán. Azoknak a keresztényeknek a magatartására gondolok itt, akik az emberekre való tekintettel vagy egyszerűen kényelemből inkább alkalmazkodnak az általánosan uralkodó mentalitáshoz, minthogy figyelmeztetnék testvéreiket azokra a gondolkodás- és cselekvésmódokra, amelyek ellenkeznek az igazsággal és nem követik a jó útját.**[20] Bizonyos, hogy e téren lenni a többiek

segítségére mindig nehéz.**Szenved az ember, ha ilyenben részesül, mert nehéz megalázkodnunk, legalábbis eleinte. Ám gyakorolni ezt a feddést mindig nehezünkre esik. Ezzel mindenki tökéletesen tisztában van.**[21] Majd egy másik alkalommal hozzátette: **Fáradtságba kerül; kényelmesebb nem beavatkozni. Kényelmesebb! Csakhogy nem természetfeletti. - És ezekről a mulasztásokról számot fogsz adni Istennek.**[22]

Amikor e sorokat megkapjátok, többnapos lelkigyakorlaton leszek. Arra kérlek, hogy imádkozzatok e lelkigyakorlat gyümölcseiért: hogy újra megtérjek, hogy jobban szolgáljam az Egyházat, a Művet, a leányaimat és fiaimat, és minden lelket; újfent arra kérlek benneteket, hogy imádkozzatok a szándékaimért. Ezzel egy időben végzi lelkigyakorlatát a Római Kúria is, amelyen részt vesz a Pápa a

legközelebbi munkatársaival együtt: ez újabb kiváló alkalom arra, hogy megkettőzzük a személyéért és a szándékaiért mondott imádságot, amelyet oly gyakran kérek tőletek. Imádkozzatok különösen a Pápáért mexikói és kubai útjai során, amelyekre március 23 és 29. között kerül sor, hogy bőséges apostoli gyümölcsöt hozzanak.

Röviden ugyan, de szeretnélek emlékeztetni benneteket a következő hetek ünnepeire és évfordulóira. 11-én lesz don Álvaro születésének, 23-án pedig halálának, *dies natalisának* az évfordulója. 19-e Szent József, az Egyház és a Mű védőszentjének ünnepe. Ezt követi Jézus fogantatásának ünnepe, Gyümölcsoltó Boldogasszony, amelyet a liturgiában idén március 26-án ünneplünk. Március 28-án pedig Szent Josemaría pappá szentelésének újabb évfordulójáról emlékezünk meg. Ha a jobbá válás

őszinte vágyával éljük meg e jeles napokat, égi Édesanyánk közbenjárására a Nagyböjtre jellemző, megtérésre indító kegyelmek könnyebben elérik céljukat.

Bevallom nektek, hogy mindennap türelmetlen vágy ég bennem: szeretnék elmenni mindenhova, ahol dolgoztok. Jól emlékszem Szent Josemaría alábbi megjegyzésére: akkor miért marad Rómában? – kérdezhetné valaki. – Mert így kell tennem – fejezte be. És én hozzáteszem: milyen közel volt mindenkihez!

A mély belső megújulásra és az erősebb apostoli buzgalomra irányuló vággyal megáld benneteket

Atyátok

+ Javier

Róma, 2012. március 1.

[1] RÓMAI MISEKÖNYV: Nagyböjt 1. vasárnapja, *Evangélium* (B) (Mk 1,15)

[2] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2012. február 22.

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa* (Krisztussal találkozni), 58

[4] *Zsid* 10,24

[5] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet* 2012, 2011. november 3.

[6] *Mt* 18,15

[7] *Péld* 9,8-9

[8] *Péld* 10,17

[9] *Gal* 6,1

[10] Vö. 2Tessz 3,15

[11] *Zsid* 12,11

[12] *Jak* 5,19-20

[13] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet*
2012, 2011. november 3.

[14] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 566

[15] SZENT JOSEMARÍA: 1964.
november

[16] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövételről, 1958.
november 21.

[17] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 147

[18] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet*
2012, 2011. november 3.

[19] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések
egy családi összejövételről, 1962.
december 30.

[20] XVI. BENEDEK: *Nagyböjti üzenet*
2012, 2011. november 3.

[21] SZENT JOSEMARÍA:
Kovácsstűzhely, 641

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2012-marciusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2012-marciusi-levele/)
(2025.08.11.)